

Л. Романченко.

ПОЕЗІЯ

== Українське видавництво в Катеринославі. № 6. ==

Ціна 15 к.

КАТЕРИНОСЛАВ. •

Друкарня Б. А. Андрущенка. Стародворянська, 5. Тел. 14—17.

1916.

Ач 1447 / 6

Державна Публічна Бібліотека УРСР
ІНВ. 111530

З М І С Т.

ВНОС
ЗВІРЕНО 20 05 80

ДПБ АН УРСР-1985

Стор.

1. В снігу, немов в цвіту, біліють дерева . . .	1
2. Не кажіть ви мені	1
3. Ніч на дворі	2
4. Розмережила зірками нічка небо опівночі	2
5. Не корися злій недолі	3
6. Нашептала зорям казку тиха нічка . . .	3
7. Дивись, як вранці сонце сяє	4
8. Весна	4
9. Струмок	5
10. Не чаруй мене ти, весно	5
11. Спів соловейка	6
12. Сонет	6
13. Не зітхай, а працюй	7
14. Де ви поділися, мрії улюблені?	8
15. Не кидайте весла, гребіть що є сили . . .	9
16. Ясно місяць в небі сяє	9
17. Проміння сонця	10
18. Осінь	11
19. Засни, моє серце	12
20. Романс	12
21. Плавні	13
22. Сніг	13
23. Фантазія	14
24. В кожній пісні солов'я	14
25. Як я кохаю вас, лани широкого полі . . .	15

В снігу, немов в цвіту, білють дерева,
Понахиливши вниз свої тоненькі віти,
І сипиться той сніг, немов би хто зрива
І кида вниз з дерев чудові, ніжні квіти.

В снігу, немов в цвіту, білють всі поля,
Покрилось все кругом глибокими снігами,
І спить під снігом тим натовлена земля,
І сниться їй весна з пахучими квітками.

В снігу, немов в цвіту, білють скрізь садки
І сяє сніг пухкий на сонці зіроньками.
Які ж в садках отих таяться думоньки?
Про віщо сумно так шумлять вони гілками?

Не кажіть ви мені,
Що не бути весні,
Що морози все міцно скували,
Сонця сяйва ясні—
Хмари чорні, страшні
Вже на завжди од нас заховали.
Ні, настане вона,
Та бажана весна,
Сонце ясно з небес нам засяє,
І розтопить сніги,
Розкує береги,
Землю квітками всю уквітчає!

Ніч на дворі,
Сяють зорі,
Пахнуть квіти весняні,
Десь в садочку,
На бузочку,
Соловей співа пісні.

Не колише
В сонній тиші
Гилячко своє садок,
Лиш шепоче
Казку ночі
Запашним квіткам струмок.

Думки линуть,
Думки плинуть,
Мов на крилечках летять,
А в серденьку
Потихеньку
Струни лагідно бренять.

Розмержила зірками
Нічка небо опівночі,
Золотими квітоньками
Засіяли зорі-очі.
Як корона в самоцвіті,
Над землею вони сяли,
Промінь ясний у блакиті
Перлинами розсипали.
І мінились і тремтіли,
В річці тихій одбивались,
Немов звали і манили,
Всьому світу усміхались.

Не корися злій недолі,
Прапор міцно свій держи,
Думку вільною на волі,
Як перлину, бережи.

Не хилися у негоді,
В боротьбі себе гартуй,
Геть одкинь всі перешкоди,
До мети в житті прямуй.

Не дивись, що по руїні
Тобі прийдеться іти.
Зате рідній Україні
У пригоді станеш ти.

Нашептала зорям казку тиха нічка,
Зблищали зорі сяйвом чарівним,
І замовкла пісня, і заснула річка,
І ві сні прощалась з сонцем золотим.

В тихому повітрі пахло квітоньками,
Цвіла-розцвіталась цариця весна,
Падали скрізь роси срібними сльозами,
І дримали квіти у обіймах сна.

Не дріжало листя проміж гілоньками,
Тільки в небі ясно сяяли зірки,
Та вели розмову в садочку з квітками
Фонтану гучного перлисті струмки.

Дивись, як вранці сонце сяє,
Горять в проміннях небеса.
Дивись, дивись, яка краса,
Як різнобарвно промінь грає!

Дивись, як промінь впав на море
І хвилю сонну розбудив,
Верхівв'я скель позолотив,
Розливсь в безмежному просторі.

Дивись, як хмара наступає
І промінь той хова од нас,
Та не лякайся, він не погас
І знов з-за хмари нам засяє.

ВЕСНА.

Іде весна чарівниця,
Чути звуки скрізь пісень,
Одбиває цвіт вишень
В садку чистая криниця.

Верба листя опустила,
Як намистечка разки,
Розцвітають скрізь квітки,
Вся земля позеленіла.

Почувається свобода,
Рух і жвавість настає,
Справля свято скрізь своє
Вся обновлена природа.

Струмок.

Шумить струмок, гуде струмок,
Перлини-бризки розсипає,
На зачарований садок
Сни золоті навіває.

Шумить струмок, біжить струмок,
Травицю й квіти колихає,
Шепоче безліч ім казок,
Пісні про чари ім співає.

Шумить струмок, дзвенить струмок,
На проміні ясному сяє,
Цілує листячко квіток,
В перлини-роси їх вбірає.

Не чаруй мене ти, весно,
Запашними квітоньками,
Бо скроплю я квіти ніжні
Перлинами-слізоньками.

Не шепчи зеленим листом,
Про красу і про кохання,
Бо у відповідь почувеш
Мого серденька зітхання.

Не співай пісень звабливих,
Що льють в серце дивні звуки,
Бо не витріма серденько
І розірветься од муки.

СПІВ СОЛОВЕЙКА.

Засвітились в небі зорі,
Вечір млою все покрив,
Задзвенів в зеленім борі
Соловейка дивний спів.

Задзвенів і розкотився,
Як намистечка разок,
Розірвався, розгубився
Десь вночі серед квіток...

СОНЕТ.

Як тільки згасне за горою
Проміння сонечка ясне,
В садку зеленім, під вербою,
Ти жди мене.

Там в нічку ясну весняну
З барвистих запашних квіток
Я на голівоньку кохану
Сплету вінок.

І перший раз, при зорях ночі,
На груди любії дівочі
Схилюся я

І на одинці із тобою,
Обнявши стан гнучкий рукою,
Скажу: „моя!“.

Не зітхай, а праццю,
Поки сили ще є,
Тільки праця одна
Гарні жнива дає.

Не зітхай, а праццю,
Марно часу не гай,
Праці щирої жде
Вже давно рідний край.

Не зітхай, а праццю
І одно пам'ятай:
Тільки праця одна
Захистить рідний край.

Шумлять тополі срібнолисті,
Цілує хвиля очерет,
А небо з зірок, мов намет,
Блищить в чудовому намисті.

Верба спустила в воду коси—
Зелене і густе гілля,
Туман свій килим розстеля,
Вбірає листячко у роси.

Лунає пісня над водою,
Як чайка туже самотна,
Рида і скаржиться вона,
Повита сумом та журбою.

Де ви поділися, мрії улюблені,
Квіти чудові в маю?
Мов би завмерли, навіки загублені
В ріднім та любім краю.

Чи ви у иншу країну полинули,
Щоб цього плачу не чуть?
Чи на морозі ви квіткою згинули
Там, де весні ще не быть?

Чи ви заснули на лоні безщасному,
Щоб завчасу вранці встать?
Щоб ще найпершому проміню ясному
Вдосвіта гімн проспівать?

Залиш ти спогади свої,
Забудь думки,
Дзвенять у лісі солов'ї,
Цвітуть квітки.

Шумить між скелями струмок,
Блищить сріблом,
І місяць сяє між зірок
Ясним серпом.

Не шепчуть листом дерева
І комиші,
Все в нічку тиху спочива
Серед тиші.

Перетворилась вся краса
В величний храм,
І чути дивні голоса
Лунають там...

Не кидайте весла, гребіть що є сили,
Хоч руки стомились гребти,
Вже більш половини ми шляху лишили,
Осталось менше плисти.

Хай хвилі навколо, неначе примари,
Одна за другою встають,
Хай сонечко ясне сховалось за хмари
І вітри невпинно гудуть...

Не кидайте весла, гребіть що є сили,
Ми тую негоду минем...
Хоч темні тумани наш шлях застелили,
Гребіть! До мети допливем...

Ясно місяць в небі сяє
Над славутою-Дніпром,
Тепла нічка обгортає
Всю природу міцним сном.

Задрімали над водою
Тихо вербоньки рясні,
Пролунали десь журбою
Недоспівані пісні.

І замовкли, потонули
По тім боці на селі,—
То співало серце чуле
Про минулії жалі.

Плеще хвиля об каміння,
Очеретом шелестить,
Мов той шлях, ясне проміння
Через річеньку блищить.

А по ньому, по ясному,
Рибаків пливуть човни,
Повертаються додому
Шляхом місяшним вони.

Проміння сонця.

Розсвіта. Нічне сутіння
В небо хмаркою знялось,
Зійшло сонце і проміння
Над землею розлилось.

І заграло,
Заблищало
Над гаями,
Над річками
Золотими
Дорогими
Узорами-
Мережками.

І під промінням чудовим
Сколихнулися річки,
Цвітом буйним і казковим
Розцвілися всі квітки.
В травах роси заблищали —
Самоцвіти золоті,
Сонця промінь одбивали
На зеленому листі.

Тихий вечір наступає,
Обрій заревом горить,
Промінь ясний догорає,
Діамантом миготить.

І на хмарці
І на хатці,
На водиці
В чистій річці,
І на бані,
На будові,
Злототкані
І чудові

Огні—блиски розсипає,
Мов червінці золоті,
І на небі в хмарі сяє,
Кида відблиск на хресті.
А за ним снуються тіні
Паутинням по землі
І сплітаються в горінні,
Що погасне зараз в млі.

О с і н ь .

Розсипала осінь золоті листочки
На хвилю холодну, на мокрі стежки,
Шуміли так сумно гаї і садочки,
Схилили голівки останні квітки.

І вмерли без жалю, без сліз, без зітхання,
Як тільки вмірають в неволі борці,
Шумів буйний вітер замісто ридання
Та дощик лив сльози на квіти-мерці.

Засни, моє серце, тихенько засни,
Нехай тобі сняться чудові сні
Про щастя, про долю, про любі квітки,
Про зорі небесні, зелені садки.

Про те, чого й зроду ти ще не чуло,
Поки приборкане горем заснуло,
Ображене в кращих своїх почуттях,
Не стріло ти друга і брата в людях.

Засни ж, моє серце, тихенько засни,
Нехай тобі сняться чудові сні.
Занадто стомилося ти в боротьбі,
Засни... Настав спокій уже і тобі.

Р о м а н с .

Про віщо шепоче зоря із зорьою,
Коли ми у-купі, коли ми з тобою?
Коли я дивлюся у очі твої,—
Про віщо співають тоді солов'ї?

Про віщо струмочок шумить чарівний,
Коли обнімаю я стан твій стрункий?
Коли на устах поцілунок тремтить,
Про віщо тоді гай зелений шумить?

Про те, моя квітко прекрасного маю,
Що тільки єдину тебе я кохаю,
Що кращої в світі за тебе нема,
Що заздрить в ту мить нам природа сама!

П л а в н і.

Глибокі озера, густі комиші,
Висока трава і квітки,
Десь чути в блакитній небесній тиші
Кричать срібнокрилі чайки.

Латаття по озеру плава листом,
На листях лілеї цвітуть,
Тихесенько вітер шумить комишом,
Пчілки над квітками гудуть.

Дуплясті верби в рядочок стоять,
За вербами ще дерева,
І знову озера під сонцем блищать,
І знову квітки і трава...

С н і г.

Дрібнесенько, тихесенько,
Мов перынки, легесенько
Пада сніг.

Зіроньками ясненькими,
Квітоньками гарненькими
Скрізь він ліг.

На промінні яснім сяє,
В квіти-зорі убірає
Все гілля,

І під килимом зімовим,
Сном чарівним і чудовим
Спить земля.

Закохався соловейко
 В конвалію білосніжну
 І співав їй пісню кохання,
 Про кохання пісню ніжну.

Вона слухала ту пісню
 І ще краще розцвітала,
 І уранці в срібні роси,
 Як в перлини, убиралась.

Убиралась в срібні роси,
 У обіймах співу мліла,
 Сонцю ясному всміхалась,
 Усміхалась і раділа.

Зачарована піснями,
 Вона жити ще бажала,
 Та не чулась, як змарніла,
 Оцвілася і зав'яла.

І замовкла соловейка
 В гаю пісня про кохання,
 Тільки чути на калині
 Тихе, жалібне зітхання...

В кожній пісні солов'я,
 В кожнім шелесті травиці,—
 Чую дивну казку я
 Про небесні таємниці.

В кожній крапельці роси,
 В кожній квітоньці у гаю,
 Бачу творчість я краси,
 І серцем відчуваю.

Як я кохаю вас, лани широкополі,
Политі кровію, ріднесенькі лани!
Як я в житті своїм жду кращої все долі,
Так ви ждете в мороз чудової весни.
Я не діждусь в житті своєму уже долі,
А радісна весна до вас ще прилетить,
І зерно, кинуте трудовником на полі,
Полите дощиком, на радість всім зростить.
І виросте воно і буйно колосками,
Мов килим, вкриє вас, зелені лани,
А поки-що засніть глибоко під снігами,
Поки настане час бажаної весни.

Х м а р и.

По небесній блакитній канві
Хмари взори свої вишивають,
З тих узорів вінки казкові
Коло сонця навколо сплітають.

Перевиті промінням ясним,
Злототканими сонця нитками,
То дощем вони сиплють дрібним,
То веселками сяють, стрічками.

То розірвуться геть на шматки,
Попливуть... І узора немає,
Тільки сонце проміння-нитки
Навздогін ім снує, розсипає.

То повернуться знов з далини,
Промінь сонця застелють-сховають,
І блакиття мережать вони,
Взори-квіти свої вишивають.

ЧАРИ НОЧІ.

Скинь хустину, моя мила,
Хай волосячко твоє
Двома косами, мов крила,
Стан дівочій обів'є.

Глянь на мене оченьками,
Устоньками усміхнись,
Бач, як зіроньки над нами
В небі ясно занялись.

Бач, як любо тут навколо:
Спить в цвіту увесь садок,
Сходе місяць, мов те коло
Серед ясочок-зірок.

Між квітками весняними
Ти сама, немов весна,
Глянь на мене ж оченьками,
Моя зіронько ясна.

Я сплету тобі віночок
Надзвичайної краси,
Нанижу намист разочок
Із сріблястої роси.

Роскажу казок без ліку
Про царицю чарівну,
Ти ж забудь усе навіки
І віддайся тільки сну.

Я тебе на крилах ночі
Між квіток заколишу...
Бач, як сяють зорі-очі,
Закохавшись у тишу...

Постій, не смійсь, он хтось ридає,
Мов дзвін по мертвому гуде,
То брат наш в темряві конає,
По тернах ледви що іде.

Але й не плач в такі години,
Безсило руки не спускай,
Із горя рідної країни
Сміялись ворогу не дай.

А протягни ти брату руки,
До світла вийти поможи,
Чий син він і за віщо муки
У світі терпить—роскажи.

Нехай він зна, що світ не хата,
Засяє сонце і у млі,
Що з горя визволе брат брата
І стане правда на землі.

Ніч тихая на дворі,
Ніч лагідна була,
Тремтіли в небі зорі,
Серпанком слалась мла.

Блищала сріблом річка
В зелених берегах
І вилася, мов стрічка,
Далеко по степах.

Над річкою дрімали
Гнучкі комиші,
Сміялись і ридали
Десь солов'ї в тиші.

Доволі тужить, безнадійно зітхати,
На долю й людей повсякчас нарікати,
Та замість праці лить сльози усюди,
Гинуть у темряві рідні нам люди.

Нам треба побільше святої любови
До рідного краю, до рідної мови,
До меньшого, бідного брата свого,
Щоб визволить з темряви, з горя його.

Коли ж в кожную хату проміння польється,
Тоді в світі краще нам всім заживеться,
І стануть до спільної праці брати,
Тоді досягнем ми своєї мети.

Зустріч.

(Пісня).

Мене мила зустрічала,
Зустрічаючи співала
У садочку зеленому,
У густому вишневому.

Собі сплела з нагідочок
На голівоньку віночок,
Мені в шапку біля чола
Барвіночок приколола.

А навколо зорі сяли,
Солов'ї пісні співали,
Квіти в роси убірались,
Буйним цвітом розцвітались.

ПАМ'ЯТИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

СОНЕТ.

Сплетіть вінки, сестриці-жалібниці,
З найкращих що не є у вас квіток
Тому, хто лічив краще за корону
Нести терновий страдника вінок.

Візьміть, співці, ви кобзи голоснії,
Складіть пісні найкращі, жалібні
Тому, хто був між вас співцем натхненним,
Чи, як дзвін, лунали скрізь пісні.

О, ці пісні не вмруть між нами зроду,
Поки душа в народі ще жива,
І як огні досвітні у негоду,

Так тих пісень пророчії слова
Освітять шлях у темряві народу,
Яким веде всіх доля життєва.

Хіба не гріх сидіти, склавши руки,
В той час, коли весна до нас іде,
Коли навколо зеленіють луки,
Коли убога нива праці жде?

Хіба не гріх ту ниву не з'орати,
І не засіяти її зерном?
Хоч і не нам жнива оті збирати, —
Зберуть другі і пом'януть добром!

РАНОК В СТЕПУ.

Я встав, ще сонечко не сяло.

В степу зеленим по весні

Світати ледве починало

І гасли зіроньки ясні.

На квітоньках роса блищала,

Туман серпанком підіймавсь,

І степ, що темрява ховала —

Зеленим килимом пославсь.

Десь жайвороночок проснувся,

Розправив крилячка, підняв,

Злетів в повітря, стрепенувся

І ранок піснею вітав.

Немов багаття, розгорався

Все більше обрій червонів

І в плесі річки одбивався,

Яка блищала між ланів.

У промінистім ореолі

З'явилось сонце золоте,

І залунала пісня в полі

Про все прекрасне і святе...

Е л е г і я.

Умру я по весні, умру серед квіток,

Як буде весь в цвіту вишневенький садок,

Як розівьються скрізь гаї,

Як заспівають в них чудово солов'ї.

Як буде скрізь земля радіть і оживать,

Як буде гімн весні природа вся співать,

Нехай під спів отой ударе тихо дзвін

І пролунає скрізь сумним акордом він.

Ранком.

У досвіта раннім ранком
Туман зніметься серпанком
У блакить,

З-за туману, з-за густого
Промінь сонечка ясного
Заблищить.

Оживуть гаї і луки,
Залунають пісень звуки
Голосні,

Всі устануть, всі проснуться,
Сни ж, мов казки пронесуться
Чарівні.

Казки ночі.

Задрімали лози в гаю над водою,
Схилилися верби низенько у млі,
Покрилися квіти срібною росою,
Пославсь килимами туман по землі.

Заблищали зорі в блакиті огнями,
Зійшов місяченько з-за гаю ясний
І кинув проміння на річку з гаями,
На степ необмежний, вночі чарівний.

Ось вийшли русалки на берег юрбою,
Взялися за руки, пішли у танок,
І пісня по річці несеться луною
Проміж очеретів густих і квіток.

Скотилася зірка із неба додолу,
З могили з'явилася тінь козака
І стиха, провівши рукою по чолу,
Преславне козацтво до себе склика.

Десь крикнули в лісі сичі серед ночі,
Над річкою сонна дівчина блука,
У білій сорочці, огнем горять очі,
Покинута милим, все щастя шука.

А там на дорогу у поле виходе
Вночі ворожити бабуса страшна,
То відьма, що з зірок багаття розводе
І мане цим кожного в прірву вона.

В селі під горою огонь загорівся,
То скарб, що заритий невідомо ким,
З огня золотого десь півень з'явився
І крикнувши тричі, розвіявсь як дим...

За ним прокричали всі півні на ранок
І гаснути стала небесна зоря,
А ніч із казками, мов легкий серпанок,
Полинула хмаркою геть за моря...

ФЕЙЄРВЕРК.

Бах!.. Угору полетів
Фейєрверк над садом,
Темне небо освітив
І розсипавсь градом...

На частиночки дрібні,
На зіроньки ясні,
Різноколірні огні,
Проміні прекрасні.

Метеором спалахнув
І сліду не кинув,
Тишу ночі зворохнув,
Затріщав і згинув...

Я намисто нанижу
Із роси
І, даючи їй, скажу:
„На носи!
„Цю я росу позбірав
„Із квіток,
„А ті квіти позривав
„На вінок.
„Щоб не вяв цвіт віночка—
„Поливай,
„Дрібно росу з разочка
„Розсипай...“

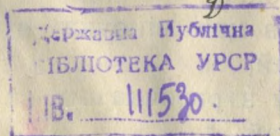
Чайки.

Білогруді, срібнокрилі
Над Дніпром чайки летіли,
А внизу котились хвилі,
Бились в скелю і шуміли.

На краплини розсипались,
На промінні ясним сяли,
Срібним чайкам усміхались,
У обійми свої звали.

Чайки в голос закричали,
В хвилю миттю полетіли,
Потопали, виринали,
Обнімались і раділи.

І в кипучих бризках хвилі,
Вони бавились, купались,
Та скорившись вітра силі—
Знов в блакиття піднімались.

24

Дозволено військовою цензурою 23-го септембра 1916 г.

Екатериносл. Тип. К. А. Андрущенко, Стародвор. 5. Тел. 14—17.

26. Хмари	15
27. Чари ночі	16
28. Постій, не смійсь, он хтось ридає	17
29. Ніч тихая на дворі	17
30. Доволі тужить, безнадійно зітхати.	18
31. Зустріч	18
32. Пам'яті Лесі Українки	19
33. Хіба не гріх сидіти, склавши руки?	19
34. Ранок в степу	20
35. Елегія	20
36. Ранком	21
37. Казки ночі	21
38. Фейєрверк	23
39. Я намісто нанижу із роси	23
40. Чайка	24

==== У К Р А І Н С Ь К Е   В И Д А В Н И Ц Т В О   =====

в Катеринославі.

- № 1. ~~Д. Мамин-Сибіряк. Національні історичні~~
в Бельгії. 1916. Ц. 10 к.
- № 2. А. Кащенко. Перерід. Оповідання.
1916. Ц. 10 к.
- № 3. А. Кащенко. Мандрівка на пороги. Опо-
відання для дітей. З малюнками. 1916.
Ц. 18 к.
- № 4. А. Кащенко. Згадки про Сагайдачне
та його околиці. З малюнками. 1916.
Ц. 50 коп.
- № 5. Д. Мамин-Сибіряк. Поганий день Василя
Івановича. Оповідання для дітей. 1916.
Ц. 8 коп.
- № 6. Т. Романченко. Поезії. 1916. Ц. 15 коп.
- Продаж—по всіх українських книгарнях.

Головний склад—в книгарні „Слово“:

Катеринослав. Поліцейська, дім Мизко.

Там же продають видання всіх інших українських видавництв, приймають передплату на всі українські часописи та продають всякі кустарні вироби: гончарні, дерев'яні, вишивки й таке інше.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС:

„Украинская Жизнь“. Місячник російською мовою. На рік 6 руб. Москва. Новинській бульвар, 103, кв. 39.